

РЕШЕНИЕ

№ 622

гр. София, 06.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **10292** по описа за **2022** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН. Образувано е по касационна жалба на „Еквитас“ ЕООД, [населено място], депозирана чрез процесуалния му представител адв. И. И. от САК против Решение /без номер/ от 05.09.2022 г., постановено по АН дело №5204/2022 г. по описа на СРС, НО, 13-и състав, с което е потвърдено НП №625619-F638718/22.02.2022 г., издадено от Началник на отдел „Оперативни дейности“ – С. в ГД „Фискален контрол“ към ЦУ на НАП. С последното на основание чл.29, ал.1 ЗАРИДСНПП на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 25000 лева за извършено нарушение на чл.3, ал.1 ЗАРИДСНПП. Според касатора решението е неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК. Твърди се, че същото е постановено в противоречие с фактите, установени от събраните доказателства, тъй като от същите се установява, че най-късно от 16.07.2019 г. органите по приходите са били в известност, че дружеството търгува с горива и подлежи на регистрация, срокът за която е изтекъл на 01.08.2020 г., но са бездействали повече от година. Предвид това счита, че съставения на 01.12.2021 г. АУАН е издаден след изтичане на срока по чл.34 ЗАНН. В условията на евентуалност касаторът твърди, че наложената санкция е несъразмерна на извършеното нарушение. Излагат се доводи за наличие на хипотезата на маловажен случай, тъй като дружеството е спазвало всички останали законови изисквания,

регламентиращи търговията с горива и смазочни материали и контролните органи не са установили щета за държавния бюджет. По тези съображения, подробно мотивирани в касационната жалба и поддържани в съдебно заседание, се иска отмяна на решението и на потвърденото с него НП. Претендира се присъждането на разноски. Ответникът Началник на отдел „Оперативни дейности“ – С. в ГД „Фискален контрол“ към ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Л. И., в съдебно заседание изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Счита, че решението на СРС, като превилно следва да бъде оставено в сила. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е и основателна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било наказателно постановление №625619-F638718 /22.02.2022 г., издадено от Началник на отдел „Оперативни дейности“ – С. в ГД „Фискален контрол“ към ЦУ на НАП, с което на основание чл.29, ал.1 ЗАРИДСНПНП на „Еквигас“ ЕООД, [населено място] е наложена имуществена санкция в размер на 25000 лева за извършено нарушение на чл.3, ал.1 ЗАРИДСНПНП, за това, че при извършена на 01.12.2021 г. проверка е установено, че дружеството извършва дейност по чл.2, ал.1, т.2 от ЗАРИДСНПНП без да има активна регистрация по този закон.

Въз основа на събраните в хода на съдебното следствие доказателства въззивният съд е приел за установено, че към 2021 г. в [населено място], на [улица] дружеството-жалбоподател стопанисвало обект за търговия на дребно с автомобилни горива и смазочни материали – ведомствена бензиностанция. Обектът разполагал с един брой бензиноколонка, като в обекта бил наличен резервоар за дизел с обем 14726 л. На 01.12.2021 г. от служители на НАП и БИМ била извършена проверка на обекта.

При проверката не било представено удостоверение за вписване в регистъра на лицата, осъществяващи икономически дейности, свързани с нефт и продукти от нефтен произход, като след справка в регистъра се установило, че няма издадено удостоверение. Представител на дружеството заявил, че не е подавано заявление за вписване в регистъра. В хода на проверката било прието, че жалбоподателят е нарушил ЗАРИДСНПНП, за което му бил

съставен процесният АУАН. Дружеството е подало заявление до министерството на икономиката на 02.12.2021 г., като на 22.03.2022 г. е получило удостоверение, че е вписано в регистъра за извършване на

дейност "търговия на дребно с нефт и продукти от нефтен произход" за обекта в [населено място], [улица].

При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че от

обективна страна дружеството е нарушило разпоредбата на чл. 3, ал. 1, вр. чл. 2, ал.1, т.2 от ЗАРИДСНПНП. Същото е осъществявало търговия на дребно с нефт и продукти от нефтен произход по смисъла на ЗАРИДСНПНП на стопанисвания от него обект – ведомствена бензиностанция, с оглед на което за него е съществувало задължение да подаде заявление и да се регистрира в поддържания от МИ регистър, но не е било сторил това към датата на проверката, поради което е извършило от обективна страна вмененото му нарушение, което е достатъчно ясно описано и е правилно квалифицирано. Наложена санкция е определена съобразно установените в чл.27 от ЗАНН принципи в минималния предвиден от закона размер, поради което за съда е

невъзможно да измени НП, като намали нейния размер. Мотивирано е приел защо не са налице предпоставките за приложение на чл.28 ЗАНН.

Въззивният съд не е констатирал допуснати в хода на АНП съществени процесуални нарушения. Приел е, че АУАН и НП, които по формата и съдържанието съответстват на изискванията на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, са издадени от компетентни органи и в срока по чл.34 ЗАНН. В тази връзка е разгледал възражението на жалбоподателя и мотивирано е приел същото за неоснователно. При тези мотиви НП е потвърдено.

Настоящият касационен състав, на база събраните пред районния съд доказателства и фактически установявания, счита, че изводите за законосъобразност на НП по изложените съображения са правилни. В тази връзка доводите в касационната жалба са неоснователни.

След като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото писмени и гласни доказателства, анализирайки същите, съдът правилно е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че при установената фактическата обстановка е налице извършено административно нарушение от страна на настоящия касатор.

Въззивният съд правилно е приел, че при съставяне на АУАН е спазен срокът по чл.34 ЗАНН. Съгласно закона 3-месечният срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН тече от „откриване на нарушителя“. В т. 2 от задължителните указания на т.1 от Тълкувателно решение №48/81 г. на ОСНК на ВС е прието, че тримесечният срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН започва от деня, в който органът, който е овластен да състави акта, е узнал кой е нарушителят. Законът не съдържа легална дефиниция на понятието „нарушител“, но безспорно това е лицето, което е извършило нарушение - деяние /действие или бездействие/, което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред по смисъла на чл.6 от ЗАНН, т. е. понятието за нарушител не може да бъде разграничено от понятието за нарушение. Безспорно откриването на нарушението изисква извършване на съответна проверка относно установяване на признаците от състава на същото. Съгласно константната съдебна практика установяването на административно нарушение става след извършване на проверка, съпроводена със задълбочен анализ на събраните доказателства. В тази връзка не може да се приеме, че след като от 16.07.2019 г. органите по приходите са били в известност, че дружеството търгува с горива и подлежи на регистрация, след изтичане на срока за регистрация на 01.08.2020 г. в ТД на НАП – С. са били длъжни и са могли да констатират неизпълнението му. Действително, в АУАН и в НП е посочено, че дружеството има регистрирана ЕСФП в НАП, която функционира то 16.07.2019 г. Но само въз основа на този факт не може да се приеме за служебно известно на

органите по приходите бездействието на лицата, търгуващи с горива, да извършат регистрация на дружеството по реда на ЗАРИДСНПНП, преди да са предприети проверки. Тази регистрация се извършва в регистър в министерство на икономиката, който макар че е публичен, не обосновава знание на органите по приходите за наличие или липса на регистрация без извършена проверка в същия. Под „откриване на нарушителя“ по смисъла на чл. 34 от ЗАНН се има предвид не посочването му от засегнатите лица или възлагане извършването на проверка, а установяването от конкретните обективни данни, че лицето е извършило конкретното нарушение, т.е. когато в писмен документ, показания на свидетели или лично волеизявление на дееца се съдържат данни, които не пораждаат съмнение за авторството на деянието. В случая извършеното нарушение може да бъде установено след извършване на необходимия преглед и анализ на документите, които притежава процесното дружество. Същите са установени след извършена проверка на място в същото, като резултатите са обективирани в протокол с №0454172/01.12.2021 г., и от извършени служебни справки в публичния електронен регистър по чл.16, ал.1 от ЗАРИДСНПНП. Именно в тях са налице данни за нарушителя, така също и за извършеното нарушение. Поради това следва да се приеме, че на 17.12.2021 г. АУАН № F638718 е издаден в съответствие със срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН.

Правилна е преценката на СРС, че деянието не може да бъде квалифицирано като маловажно по смисъла на чл.28 ЗАНН. При липсата на изрично определение за „маловажен случай“, приложение намира разпоредбата на чл.93, т.9 НК, приложима на основание чл.11 ЗАНН, съгласно която "маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Процесното нарушение е от категорията на тези, за съставомерността на които не се изисква наличие на определен вредоносен резултат. То е формално нарушение на просто извършване. Предвид това за носене на административнонаказателната отговорност е без значение размерът на вредите, поради което и не може да се постави въпрос за приложението на чл.93, т.9 НК в първата му хипотеза, при която като критерий са предвидени липсата или незначителността на вредоносните последици. Затова следва да се извърши преценка дали е налице втората, алтернативно предвидена хипотеза на чл.93, т.9 НК – да са налице други смекчаващи обстоятелства, от които да може да се направи извод, че деянието е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. В такъв случай следва да се установи такава многобройност или значителност на смекчаващите обстоятелства, която да доведе до извод, че деянието е с ниска степен на обществена опасност.

В случая не са налице многобройни смекчаващи обстоятелства, при което нарушението не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от същия вид.

Предвид това и с оглед изложените във въззивното решение мотиви в тази насока, към които настоящият съдебен състав препраща на основание чл.221, ал.2, изр.2 АПК, не са налице основанията за прилагане на чл.28 ЗАНН в настоящия случай, до какъвто извод е стигнал и СРС.

Що се отнася до доводът на касатора за несъразмерност на наложената имуществена санкция с тежестта на нарушението следва да се посочи, че същата е в

законопредвидения минимален размер и съществува изрична забрана в чл.27, ал.5 ЗАНН за намаляването ѝ под предвидения в съответната санкционна норма размер. Преценката за съразмерност е направена от законодателя при приемане на санкционната норма. Предвид това в случая съдът не може по съображения за несъразмерност да намали същата.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Чл. 143, ал.3 АПК предвижда, че когато съдът отхвърли оспорването ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото. Според ал.4 на чл.63д ЗАНН в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл.58д ЗАНН /в случая НП/, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование, като според ал.5 размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Предвид изложеното касаторът следва да бъде осъден да заплати на НАП разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 100 лв., определени по реда на чл.37 ЗПП, вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение /без номер/ от 05.09.2022 г., постановено по АН дело №5204/2022 г. по описа на СРС, НО, 13-и състав, с което е потвърдено НП № 625619-F638718 /22.02.2022 г., издадено от Началник на отдел „Оперативни дейности“ – С. в ГД „Фискален контрол“ към ЦУ на НАП

ОСЪЖДА „Еквитас“ ЕООД, [населено място] да заплати на Национална агенция по приходите разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.